

СУТНІСТЬ ТА ОЗНАКИ ІНСТИТУЦІЙНИХ ІНВЕТОРІВ

Інституційні інвестори відіграють важливу роль поряд з корпоративними та індивідуальними в забезпеченні країни інвестиційними ресурсами. Якщо корпоративні та індивідуальні інвестори є основними постачальниками ресурсів в економіці країни, то інституційні інвестори виступають в ролі фінансових посередників, які трансформують і перерозподіляють накопичені заощадження вже у реальний сектор.

Перш за все варто з'ясувати сутність поняття «інституційні інвестори», виділити їх види та функції у сучасній ринковій економіці.

Інституційні інвестори відіграють важливу роль поряд з корпоративними та індивідуальними в забезпеченні країни інвестиційними ресурсами. Якщо корпоративні та індивідуальні інвестори є основними постачальниками ресурсів в економіці країни, то інституційні інвестори виступають в ролі фінансових посередників, які трансформують і перерозподіляють накопичені заощадження вже у реальний сектор.

Інституційні інвестори професійно формують і управляють інвестиційним портфелем. Під професійним управлінням розуміється тимчасове відокремлення власників від управління. Більшість людей не мають можливостей, необхідних знань, а також часу для того, щоб ефективно розміщувати свої заощадження на фінансових ринках шляхом прямого інвестування. Інституційні інвестори, володіючи професійними навиками та досвідом, можуть забезпечити більш ефективне управління інвестиційними ресурсами ніж індивідуальні інвестори. Більшість інституційних інвесторів мають у своєму розпорядженні постійний штат фінансових аналітиків і керівників портфелем, які намагаються досягти максимальної ефективності інвестицій.

Здатність інституційних інвесторів до ефективного перерозподілу тимчасово вільних ресурсів досягається шляхом оцінки можливих ризиків і мінімізації їхніх негативних наслідків. Це уможлиблюється за рахунок диверсифікації ризиків, оскільки кошти індивідуальних і корпоративних інвесторів можуть вкладатись в різні інструменти фінансового ринку. Інституційні інвестори зробили диверсифікацію доступною для дрібних інвесторів. Наприклад, вони можуть запропонувати можливість інвестицій у великі й неподільні категорії активів, такі як права власності, які просто недоступні для дрібних інвесторів.

Дійсно, об'єднуючи грошові кошти своїх інвесторів, інститути колективних інвестицій дають їм можливість володіти частками різних цінних паперів. У цьому випадку вони можуть діяти як крупні інвестори, навіть якщо окремому інвесторові це не під силу.

Також інституційні інвестори дають можливість значно знизити витрати на здійснення операцій з фінансовими інструментами, оперуючи значними обсягами ресурсів. Оскільки інституційні інвестори торгують великими пакетами цінних паперів, це дозволяє їм досягти істотної економії на комісійних виплатах і гонорарах посередникам. При управлінні великою кількістю дрібних інвестицій як одним великим портфелем можна зекономити за рахунок масштабу операцій, від чого інвестор може отримати вигоду у вигляді низької плати за управління.

Визначаючи сутність поняття «інституційний інвестор» можна відзначити два підходи: за першим, інституційні інвестори - це усі фінансові посередники, включаючи кредитні установи [1], за другим, до інституційних інвесторів відносять лише небанківські фінансові установи (пенсійні фонди, інститути спільного інвестування, страхові компанії)[2], не включаючи до їх складу банки, кредитні спілки та інші фінансові установи.

Узагальнюючи вищезазначене, до основних ознак інституційного інвестора можна віднести: функціонують на фінансовому ринку і оперують фінансовими інструментами; виконують функції фінансових посередників; займаються інвестуванням у фінансові та матеріальні активи; виступають портфельними інвесторами; професійно управляють інвестиційними портфелями.

Список використаних джерел:

1. *Юркевич О.М.* Визначення сутності та ролі інституційних інвесторів на фінансовому ринку / О.М. Юркевич // Науковий збірник «Формування ринкової економіки». – 2011. – № 26. – С. 149- 157
2. *Поліщук Є.А.* Діяльність небанківських фінансових установ в інституційній структурі ринку : [монографія] / Є.А. Поліщук. – К.: КНЕУ, 2014. - 340с.

УДК. 167.23 : 336.764.2

Силантьєв С.О.

*к.т.н., доцент кафедри менеджменту,
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»*

ОПЦІОНАЛЬНІСТЬ ВИЗНАЧЕННЯ ЦІНИ ПОХІДНИХ ФІНАНСОВИХ ІНСТРУМЕНТІВ – ПІСЛЯКРИЗОВИЙ СТАНДАРТ МІЖНАРОДНОЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

3 вересня 2016 року світова фінансова система буде працювати за новим регуляторним законодавством щодо впорядкування ринку позабіржових похідних фінансових інструментів (ПФІ). Фінансові установи першого рівня повинні сплачувати початкову маржу (ІМ) при виконанні двосторонніх ПФІ транзакцій. З вересня 2020 року всі фінансові установи повинні будуть виконувати цю вимогу. Основи цього міжнародного законодавства були закладені актом Додда-Френка (США), регуляторним законодавством щодо впорядкування інфраструктури Європейського ринку EMIR (Європа), маржинальними вимогами BCBS і IOSCO для нестандартних ПФІ без централізованого клірингу. Це міжнародне законодавство є відповіддю на світову фінансову і економічну кризу, яка сформувала нові нормали світової економіки [4]. За даними міжнародної консалтингової компанії McKinsey&Co. загальна сума заборгованості світової економіки з 142 трлн. дол. США в 2007